STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-OOST-INDIË.

EDWARD J. HIGGINS, Generaal. WILLIAM BOOTH, Stichter. W. PALSTRA, Kommandant.

32ste JAARGANG No. 2. Internationaal Hoofdkwartier: 101 Queen Victoria St., Londen E. C. 1 FEBRUARI 1931. Territoriaal Hoofdkwartier voor Ned.-Oost-Indië: Javastraat 16, Bandoeng. PRIJS 10 CENT.

BERGEN, DIE SPREKEN

TOEN enkele weken geleden bij het opnemen van de courant de woorden „Uitbarsting van den Merapi" ons troffen, hebben we met aandacht gelezen over den ontzettenden toestand, door deze vreeselijke ramp veroorzaakt. En naarmate de berichten ernstiger werden en het aantal slachtoffers steeg van tientallen tot honderdtallen, tot dat duizend en meer bereikt was, nam ook het gevoel van bezorgdheid en medeleven toe; en van de hoogste authoriteiten tot de eenvoudige desa-menschen voelden allen, dat dadelijk moest worden ingegrepen. Zoo de nood gezien, en zoo aan 't werk gegaan.

Nu is het weer *deze* berg, die spreekt en de aandacht trekt van menschen, de geheele wereld over.

Door alle eeuwen heen hebben de bergen gesproken, en door wat er gebeurd is op verschillende van die monumenten van de grootheid van den Schepper van 't heelal, zijn ze voor altijd heilige plaatsen geworden, waaraan vaak teruggedacht wordt en waardoor de macht en de liefde Gods aan ons geopenbaard zijn.

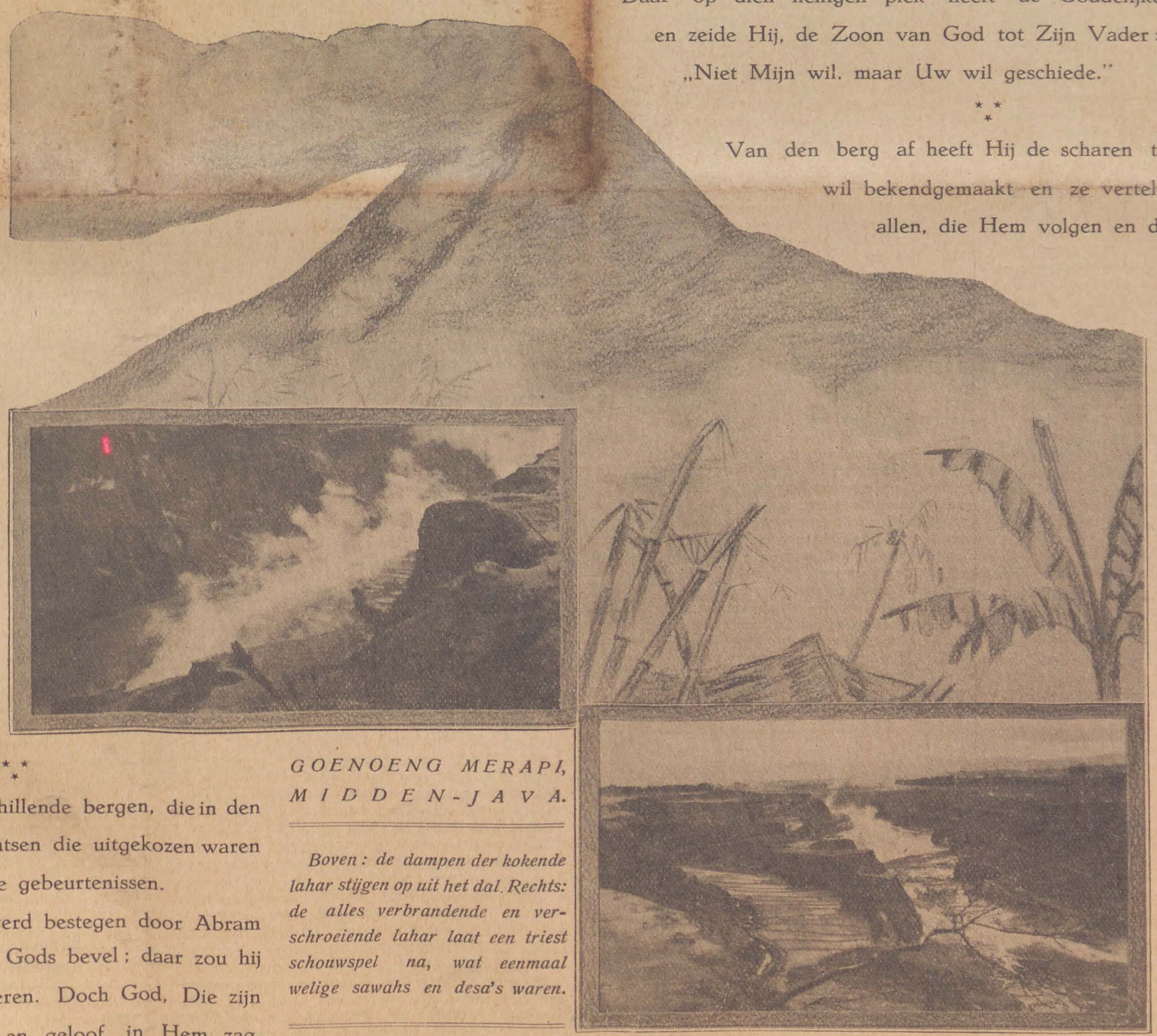

GOENOENG MERAPI, MIDDEN-JAVA.

Boven: de dampen der kokende lahar stijgen op uit het dal. Rechts: de alles verbrandende en verschroeiende lahar laat een triest schouwspel na, wat eenmaal welige sawahs en desa's waren.

* * *

Wij denken aan verschillende bergen, die in den Bijbel genoemd zijn, plaatsen die uitgekozen waren voor zeer buitengewone gebeurtenissen.

Een berg Moria werd bestegen door Abram in gehoorzaamheid aan Gods bevel; daar zou hij zijn eenigen zoon offeren. Doch God, Die zijn volkomen vertrouwen en geloof in Hem zag, was voldaan: de daad in werkelijkheid te verrichten, werd niet van Abram gevergd. Een ram werd als offer geslacht. God wist, dat Zijn dienstknecht en alles, wat deze bezat, volkomen aan Hem waren toegewijd, en dit was genoeg.

* * *

En wat zou er veel geschreven kunnen worden van wat er op den berg Sinai voorviel. Daar heeft God gesproken, daar Zijn wet gegeven aan Mozes en dóór Mozes aan de volkeren. Niemand mocht den berg aanraken terwijl God daar sprak en de menschen waren met vrees bevangen, doch hun werd de belofte geschonken, dat, indien zij God gehoorzaamden, rijke zegeningen hun deel zouden zijn. Maar zij vergaten Hem en in hun zonden teruggevallen, hadden zij droefheid en ellende door te maken.

* * *

Komende tot het Nieuwe Testament, lezen wij van bergen, waarheen Jezus ging om te bidden, zooals den Olijfberg, waar Hij „zooals Zijn gewoonte was" ook heenging om tot Zijn Vader te spreken juist voor de ure gekomen was, dat Hij overgeleverd zou worden aan degenen, die Hem haatten en die verlangend waren Hem te dooden.

Daar op dien heiligen plek heeft de Goddelijke Liefde getriumfeerd en zeide Hij, de Zoon van God tot Zijn Vader: —

„Niet Mijn wil. maar Uw wil geschiede."

* * *

Van den berg af heeft Hij de scharen toegesproken, hen Gods wil bekendgemaakt en ze verteld van eeuwig heil voor allen, die Hem volgen en dienen.

Het Woord Gods zegt ons, dat al zouden bergen wijken en zelfs van plaats veranderen, God blijft, en Zijn woord stand houdt.

Ja, bergen wijken, bergen veranderen, getuige de z.g. „wandelende berg" tusschen Padalarang en Plered.

* * *

God heeft gesproken.

Door wat op Midden-Java gebeurd is, worden wij eraan herinnerd hoe onzeker ons leven is; in een ommezien kunnen honderden om het leven komen en niemand onzer kan er iets tegen doen.

Na dit leven is het eeuwige leven, en God zegt ons, dat wij ons daarvoor moeten voorbereiden.

Is ons hart bevrijd van zonde, gereinigd door het bloed van Christus, bereid om voor God te staan, dan hebben wij niets te vreezen.

Komt de roepstem dan ook nog zoo plotseling, en nog zoo onverwachts, om voor Hem te verschijnen, dan is alles wel, want in Jezus Christus zijn wij geborgen — Hij is de Middelaar tusschen God en mensch.

A. E. B.

In een Manifest aan alle Heilssoldaten

over de geheele wereld maakt Generaal Higgins

de volgende beslissingen bekend, welke genomen zijn in de Conferentie van Kommandanten van het Leger des Heils, te Londen.

Het is algemeen bekend, dat ik bij mijn verkiezing tot Generaal als mijn meening te kennen gaf, dat er drie hoofdveranderingen noodig waren en dat ik mij verbond tot het ten uitvoer brengen daarvan.

(1) De afschaffing van het recht van den Generaal om zijn opvolger te benoemen en in plaats daarvan de verkiezing te doen berusten bij den Hoogen Raad. (2) Het vaststellen van een leeftijdsgrens voor het op retraite stellen van den Generaal, zooals dit geschiedt bij alle andere Officieren. (3) Het vervangen van het alleenbeheer van den Generaal over alle eigendommen en kapitaalsbezittingen van het Leger door een Raad van Commissarissen.

Het behandelen dezer grondwetswijzigingen en de beste methode om dezelve wettelijk te bekrachtigen, was de eerste taak der Conferentie. Men zal bemerken, dat de absolute macht, welke tot nu toe krachtens de oorspronkelijke grondwet bij den Generaal berustte, door deze drie door mijzelf voorgestelde hervormingen ten zeerste is ingekort. De besluiten hiertoe werden met uitzondering van 2 (in één geval 3) der 42 Kommandants aangenomen.

Vervolgens stelde ik voor, een Raad van Arbitrage op te richten ingeval van persoonlijke geschillen of oneenigheid tusschen een Generaal en een Officier, wiens plicht hem onder rechtstreeksche controle van den Generaal brengt, en dat zoowel de betrokken Officier als de Generaal het recht zal hebben om dien Raad (te bestaan uit vijf personen, gekozen uit een vasten Raad van Twintig Hoofdofficieren), bijeen te roepen. De uiteindelijke beslissing van den raad zal dan bindend zijn voor beide partijen. Dit voorstel werd met eenparigheid van stemmen aangenomen.

Na het onderwerp van alle zijden belicht te hebben, besloot de Conferentie mij gezag te verleenen mij tot het Parlement te wenden om de noodige bekrachtiging voor het wijzigen van de bestaande Stichtingsacte teneinde genoemde grondwettelijke veranderingen aan te brengen. Enkele Kommandants waren voor nóg radikaler veranderingen, doch de meerderheid was er beslist tegen om, op dit tijdstip althans, verdere wijzigingen aan te brengen; welke beslissing ik zeer verstandig acht, daar de zekerheid nu verkregen tegen een eventueel misbruik van het Generaalsgezag m.i. ruimschoots voldoende is voor alle practische doeleinden. En het doet mij genoegen te zeggen, dat de genoemde Kommandants zich met de grootste minzaamheid hebben neergelegd bij de beslissing der meerderheid.

Wellicht zal geen der vele beslissingen van de Conferentie van meer gewicht en bevorderlijker zijn voor den vooruitgang van ons Leger dan die welke genomen zijn met betrekking tot de verhouding tusschen Veld-Officieren en die, welke administratieve posities bekleeden op de verschillende Hoofdkwartieren. De Conferentie heeft na deze kwestie lang en breed te hebben bestudeerd, de afschaffing van enkele der lagere rangen aanbevolen, n.l. die van Ensign, Kommandeur, Veld-Majoor, Stafkapitein en Brigadier en tevens besloten iederen rang open te stellen voor alle Officieren, tot op een zekeren rang, waar de titel overeen behoort te stemmen met een hooge administratieve Stafpositie. *Tot zoover kunnen echter alle Officieren voor iederen rang in aanmerking komen.* De rangen van Lt. Kolonel tot Kommandant zullen in de toekomst slechts bekleed worden door Officieren, die hooge administratieve functies verrichten.

Een andere beslissing, welke eenheid brengt tusschen deze twee graden van Officieren, *is de toepassing op alle Officieren, van één leeftijdsgrens voor het op retraite stellen (voor vrouwen bij het bereiken van 60 jaren en voor mannen 65.)*

Wat denkt U van de toekomst van het Leger, vraagt ge? Ik zie geene enkele reden om aan vooruitgang te twijfelen. De geest waarin alle Officieren en Soldaten onverbroken eenheid hebben bewaard en voort zijn gegaan met hun heerlijk werk, ten spijt van de storende invloeden van de laatste twee jaren, heeft de verwondering opgewekt van hen, die niet wisten, hoe sterk de banden zijn van trouw aan de beginselen van het Leger en van toewijding aan Christus, die de Heilssoldaten aan elkander binden.

Natuurlijk gevoelt het Leger evenals alle andere kerken de gevolgen van de algemeene neiging tot afkeer van een georganiseerden godsdienst; toch blijkt uit alles, dat het Leger hier wellicht minder last van heeft als andere organisaties. Zeker is het, dat wij geen grond verliezen, al wordt onze vooruitgang zonder twijfel wel vertraagd door de heerschende onverschilligheid jegens den godsdienst. Ik geloof zeker, dat wanneer eenmaal de genoemde hervormingen zijn doorgevoerd, het Leger met meer spoed dan ooit voorwaarts zal gaan. Ik roep daarom U, mijn waarde makkers over de geheele wereld op, om vurig en onafgebroken met mij te bidden, dat God een vernieuwden doop van heilige liefde, ijver en kracht zal uitstorten over het gansche Leger, opdat ons getuigenis van Christus' reddende genade heerlijker, krachtiger en vruchtbaarder zal zijn dan ooit in het verleden. Ik geloof, dat Hij het doen zal!

Uw toegenegen GENERAAL.

De Martelaar van Brentwood.

William Hunter — de jongen, die den Bijbel las.

TIJDENS de regeering van den jongen koning Eduard VI vond men in geheel Engeland in iedere kerk een Bijbel op een lessenaar geplaatst, ten gebruike van het volk. Het was een exemplaar met grooten druk, vastgemaakt met een ketting op een sterken standaard. Daar „het Woord Gods dierbaar was in die dagen", (want het was kostbaar en schaarsch, en velen hadden het waarachtig lief) lazen zij, die iets van de schoone kunst van lezen verstonden, er luide uit voor ten dienste van hen, die minder knap waren dan zijzelf. Zoo begon het licht zich te verspreiden, totdat een donkere wolk dezen gunstigen stand van zaken kwam overschaduwen, want Koningin Maria Stuart besteeg den troon van Engeland, en spoedig gaf zij bevel, dat de Bijbels verwijderd moesten worden. Op een paar plaatsen echter werden haar bevelen óf niet ontvangen, óf niet gehoorzaamd. Wat echter ook de oorzaak was, zeker is het, dat daar in het portaal van de kleine kapel te Brentwood in Essex, nog altijd de oude Bijbel op den standaard lag.

Het was in het voorjaar van 1555, dat een jongeling, William Hunter genaamd, de kerk binnentrad, om het Boek, dat hij liefhad, te lezen. Deze jongen was één dergenen, die liever trouw bleven aan de waarheid, dan dat zij er tegen zondigden. Terwijl hij het Heilige Boek stond te lezen, en zijn hart in gebed tot God verhief, zag een man, Atwell geheeten, een dienaar van den bisschop, hem daarmede bezig.

„Waarom zit jij met je neus in den Bijbel?" vroeg hij niet weinig boos, dat een jongen het Woord van God durfde te openen. Weet je, hoe je moet lezen? Kun je de Schriften verklaren?"

De jongeling antwoordde bescheiden: „Vader Atwell, ik zou het niet durven wagen, om de Schriften te verklaren, maar toen ik hier den Bijbel vond, ging ik hem lezen, om er troost uit te putten."

Toen begon de geestelijke op minachtenden toon over het Heilig Woord te spreken, en noemde het een schadelijk boek.

„Zeg dat niet," zei William op vriendelijke en eerbiedige wijze, „het is het Boek van God, waaruit iedereen kan leeren, wat Gode behaagt en wat Hem mishaagt."

Daar Atwell den jongen niet kon overtuigen, riep hij uit: „Ik zie, dat je iemand bent, die de wetten der Koningin veracht. Ik heb gehoord, dat je daarom Londen hebt verlaten, maar als je niet terugkeert, zul je, zoo goed als vele anderen, voor je denkbeelden branden."

Het zachtmoedig antwoord.

„God geve mij genade," antwoordde William onderworpen, „opdat ik in Zijn Woord moge gelooven en Zijn Naam belijden, wat er ook van moge komen."

„Zijn naam belijden!" riep de oude Atwell uit. „Neen, neen! Jullie gaan naar den duivel, jullie allemaal!"

Vlug verliet Atwell de kapel, en toen hij een priester tegenkwam, keerde hij met dezen terug. William was nog steeds aan het lezen, en de priester begon hem te bedreigen en verwijtingen te doen. De jongeling wist zeer goed, wat dit beteekende; daarom haastte hij zich naar zijns vaders huis, en na haastig afscheid genomen te hebben van zijn ouders, ontvlood hij de stad.

Een paar dagen na Williams vertrek werd zijn vader bij den rechter ontboden, en ontving bevel zijn zoon voor te brengen. „Maar Heer rechter," zei de vader, „wenscht u, dat ik mijn eigen zoon zal opzoeken, opdat hij verbrand kan worden?" De rechter was echter onvermurwbaar en de arme vader was genoodzaakt, deze vreeselijke taak te gaan volvoeren. Twee of drie dagen reed hij rond in de hoop, hiermede den rechter tevreden te stellen, maar tevens hopend, zijn zoon niet te zullen vinden. De jongen zag zijn vader echter in de verte en ging hem tegemoet. Toen hij hoorde, in welk gevaar zijn vader verkeerde, zei hij, dat hij liever terug wilde keeren dan zijn vader in moeilijkheden brengen.

Maar de bejaarde man kon toch zijn eigen veiligheid niet verzekeren, door zijn kind over te leveren? Het was een strijd der liefde, maar ten slotte gaf hij toch toe, en tezamen gingen ze naar de stad.

Toen de avond daalde, bestegen de vader en William den heuvel, die naar het stadje Brentwood leidde. De dorpsbewoners riepen hem in het voorbijgaan toe, goeden moed te hebben, maar met bezwaard hart en weenende oogen zagen ze den volgenden morgen tegemoet. Ze behoefden echter niet tot den volgenden morgen te wachten, want 's nachts werd de jonge Christen gevangen genomen en naar de gevangenis gesleept, waar men zijn voeten in den stok sloot. Daar lag hij, totdat de morgen aanbrak, met gepijnigd lichaam, maar gelukkig naar den geest.

Voor den Rechter.

's Morgens vroeg werd William voor den kantonrechter gebracht, die, na vergeefs getracht te hebben, zijn geloof te doen wankelen, bevel gaf, dat hij naar het oude paleis in de buurt van Bethnal Green gebracht moest worden, (ongeveer zestien mijl verder gelegen) waar destijds Bonner, de Bisschop van Londen, verblijf hield. Toen hij in de voorzaal van het paleis stond, sprak de Bisschop eerst vriendelijk tot hem. Daarna werd hij streng en ten laatste ruw; maar de jongeling wilde niet beloven, den Bijbel op te geven en zijn waarheden te loochenen. „Weg met hem, naar den stok," riep de Bisschop, en weer werd William in den stok geslóten. Daar lag hij twee lange dagen en nachten, zonder eenig voedsel, behalve een korst bruin brood en een weinig water. Arme jongen, wat waren het voor gedachten, die in dit uur van beproeving tot God opstegen? Alleen, benauwd, en met het vooruitzicht van een pijnlijken dood voor oogen, wat leed hij zwaar!

Opgesloten in den Toren.

Nog niet tevreden met deze wreedheden, gingen zijn vijanden, in de hoop zijn geest te onderwerpen, nog verder. De Bisschop zond William naar een der Londensche gevangenissen met het strenge bevel aan den cipier, om zooveel ijzeren ketenen op hem te leggen, als hij maar kon dragen. Zoo werd hij negen maanden in een kerker in een der torens opgesloten; steeds bleef hij vertrouwen en bidden.

Op zekeren dag dacht Bisschop Bonner weer aan den jongen in de gevangenis, die zooveel van den Bijbel hield, en in de hoop, dat de lange insluiting, tezamen met de natuurlijke liefde voor vrijheid en het ouderlijk huis hem gewilliger hadden gemaakt, om toe te geven, liet hij hem weer naar het paleis brengen. „Als je je woorden herroept," zei de Bisschop, „zal ik je veertig pond sterling geven, en je vooruithelpen in den handel." In die dagen was dit een groote som geld; het was dus een zeer aanlokkend aanbod, maar het werd onmiddellijk afgeslagen.

„Maar, mijnheer," was het antwoord, „als u mijn geweten niet door de Schrift zelve kunt overtuigen, kan ik mij, voor niets ter wereld, van God afkeeren, want ik acht alle dingen van de wereld schade om de liefde van Christus."

„Zullen dreigementen, noch beloften iets uitwerken? Dan, weg met hem, naar den brandstapel," riep de Bisschop uit.

Toen William de stad zijner geboorte weer binnenkwam, wist hij, dat het was, om er een pijnlijken dood te sterven. Maar hij wist, wat zijn Heiland voor hem had geleden. En hij dacht ook aan de woorden: „Zijt getrouw tot den dood, en Ik zal u geven de kroon des levens."

Er was in het kleine stadje geen gevangenis, daarom werd de jonge martelaar in een herberg opgesloten en door gerechtsdienaren bewaakt. Zijn moeder hoorde van den terugkeer, en door ware liefde gedreven, snelde ze naar de plaats, waar hij was. Het hart der bewakers werd door medelijden bewogen en ze stonden haar toe, hem te bezoeken en naast hem te zitten. Toen ze bemerkte, hoe gelukkig en standvastig hij was, dankte ze God voor zulk een zoon.

Eindelijk brak de morgen aan, waarop de jeugdige William zou sterven. De sheriff, de rechter en de priesters waren allen aanwezig, evenals de scherprechters en de bewakers, terwijl er een groote menigte tezaam was gekomen, om het laatste tafereel bij te wonen. Toen de jonge martelaar uit de herberg naar den brandstapel werd gebracht, drong zijn vader, door zielesmart gedreven, op zijn zoon toe. Terwijl hij den edelen jongeling de armen om den hals sloeg zei hij, in tranen uitbarstend: „God zij met u, mijn zoon William!"

De jongen keek zijn dierbare ouders voor 't laatst kalm aan en zeide: „God zij met u, vader; heb goeden moed; ik vertrouw, dat we elkander zullen weerzien in den hemel waar we ons eeuwig zullen verblijden."

De schroeiende vlammen.

Er waren dien dag in Brentwood vele oogen nat van tranen. Om zoo'n vriendelijken, zachtaardigen, godvruchtigen knaap, wiens eenige misdaad was, dat hij het Evangelie liefhad, door de straten te zien sleepen, om het schroeiende vuur te verdragen, was een tafereel, dat zelfs de hardste harten beroerde en zelfs velen mannen de tranen in de oogen bracht. Terwijl William voorbijging, zag hij het huisje van zijn vader, en wierp hij een langen blik naar zijn bedroefde zusters. Hij riep zijn speelmakkers en den vrienden zijner jeugd een laatst vaarwel toe.

Hij moest nu sterven om Christus' wil, en zij wisten, dat hij niet beangst was om te sterven. Ten laatste bereikte de stoet het einde van de stad, waar de brandstapel, de ketting en de takkenbossen reeds gereed lagen. Zonder verwijl werd hij nu met ketenen gebonden, en werd het hout rondom hem opgestapeld. Terwijl dit gedaan werd, bood men hem kwijtschelding aan, als hij van gedachten wilde veranderen en zijn woorden herroepen.

„Neen," zei William vastbesloten, „ik wil niets herroepen. God helpe mij." Toen richtte hij zich tot het volk, en vroeg hen voor hem te bidden.

„Bidden voor u?" riep een der hardvochtige rechters, die toekeek. „Ik zou nog liever voor een hond bidden".

Het Vuur werd ontstoken.

„Ik bid van God, dat Hij u dit in den jongsten dag niet toerekene," was Williams kalme antwoord.

Nu werd het vuur ontstoken, en terwijl de vlammen kringelend omhoog gingen, wierp William het psalmboek, dat hij nog steeds in de hand hield, aan zijn broeder toe, die hem naar de plaats des doods gevolgd was. Zijn broer riep: „William, denk aan het lijden van Jezus en wees niet bevreesd!"

„Ik ben niet bevreesd," zei de martelaar. „Heere, Heere, ontvang mijn geest." Dit waren zijn laatste woorden; de droge takkenbossen vlamden snel op, en spoedig was zijn lichaam door vlammen omhuld. In weinige oogenblikken was zijn lijden voor altijd ten einde.

Een oude olm wijst nog altijd de plaats aan, waarbij William Hunter het leven liet voor de waarheid. Ofschoon sinds dien tijd bijna vierhonderd jaren voorbij zijn gedaan, is zijn naam nog niet vergeten. Zijn ziel is vereenigd met de „edele schare martelaren in den hemel", maar de geschiedenis van zijn geloof en zijn moed zal op aarde steeds in herinnering blijven.

ONZE OFFICIEREN

V.

Stafkapiteine B. Neddermeyer.

Onze Territoriale J. L. Secretaresse kwam als vijftienjarige voor het eerst met het Leger des Heils in aanraking en wel in Hildesheim, haar geboortestad, alwaar een Korps geopend werd. Voor hun vermaak bezochten haar ouders de openingsbijeenkomsten, waartoe zij hen mocht vergezellen. Welk een diepen indruk maakte alles, wat zij hoorde, op haar jeugdig gemoed. In een kort daarop volgende samenkomst, welke zij alleen bezocht, werd zij bekeerd. „Het oogenblik van mijn bekeering", zegt de Stafkapiteine, „was het schoonste van mijn leven, daar ik toen Jezus als mijn persoonlijken Heiland leerde kennen en het heerlijke getuigenis ontving van het kindschap Gods. Met vreugde werd ik rekruut en enkele weken daarop Heilssoldaat. Een innerlijken drang volgend, getuigde ik met blijdschap in mijn omgeving van het ontvangen heil en van vrede. Toen werd ik echter tegenover groote moeilijkheden gesteld, de eerste lasten, die op mijn jonge leven drukten, maar Gods arm bewees zich sterk om mij te dragen. Door gebed en Bijbellezen ontving ik kracht om alle hinderpalen te trotseeren; ook leerde ik de macht der voorbede kennen, welke de Officieren zich voor mij getroostten. Al de moeilijkheden van dien tijd hebben zich uitgewerkt in zegeningen, welke mij mijn levenlang zijn bijgebleven, en de ervaringen waren mij van dienst in mijn loopbaan als Heilsofficier".

Eenige maanden na haar bekeering voerde haar weg naar Frankfort- en Hanau a/Main om opgeleid te worden voor kinderverzorging. Met genoegen arbeidde zij twee jaren in een modern ingericht Kindertehuis. God wenschte echter hoogeren dienst, en zoo aanvaardde zij het beroep van een zielenwinnaar, hetwelk de Stafkapiteine nog heden als de verhevenste roeping beschouwt.

In Januari 1908 als Veld-Kadet van het Leger des Heils uitgezonden, ontving zij in April van hetzelfde jaar opleiding voor het Officierschap in de Kweekschool te Berlijn. De jaren, die nu volgden, elk voor zich zoo waardevol, gelijken, bij een terugblik, op één zegenketen.

Als Veld-Officier arbeidde zij in bijna al de groote steden in Duitschland. Geestdriftige samenkomsten werden gehouden, kostbare herinneringen zijn verbonden aan huisbezoeken. De opdracht van Jezus en het goede voorbeeld van den Stichter volgend, wiens motto was: „Red de zielen, en zoek de slechtsten op", werden ze bereikt, de kinderen, de eenzamen en bedroefden, de wanhopigen en vertwijfelden, de hulpeloozen, ongelukkigen, ja, de allerergsten. Over dien tijd sprekende, getuigt de Stafkapiteine: „Met Gods hulp en door Zijn genade konden wij met zegen dienstbaar zijn. De volheid van den zegen en de vreugde, die in zulk werk verborgen ligt, kan slechts door de ervaring gemeten worden. Het zijn hemelsche schatten, die alle aardsche in waarde verre overtreffen."

Sedert 1924 is de Stafkapiteine (eerst in haar eigen Vaderland, en sinds ruim twee jaren nu in N. O. I.) aangesteld voor het leiden van het werk onder de jeugd. En ook in deze taak vindt zij het een vreugde om het „jongste regiment" aan te sporen tot blijden en nuttigen dienst voor den Koning der Koningen.

Officieele Mededeelingen.

Kolonel R. HENRY is bevorderd tot Lt. Commissioner, en aangesteld in bevel van het Canada West Territorie.

Lt. Commissioner S. EWENS, Bevorderd tot Heerlijkheid op 14 December 1930 te Londen.

Henry W. Mapp, Chef van den Staf.

Aanteekeningen van den Algemeen Secretaris.

Lt Kolonel J. P. Rawie.

Onze Leiders.

Het was voor ons een prettige gewaarwording, om onder de passagiers, die met blijden glimlach en handgewuif hun vrienden en kennissen begroetten, toen de „Patria" op 10 Januari j. l. statig de haven van Priok invoer, ook de bekende figuren van onze Kommandants te ontdekken. Toen de boot eenmaal aan de kade gemeerd lag, wipten wij vlug over de loopplank en eenige oogenblikken later schaarden de aanwezige Officieren zich rondom hun Leiders, om na een recht hartelijke begroeting gezamenlijk God te danken voor een goede reis en behouden aankomst.

Hartelijk dank.

Kommandant en Mevrouw Palstra zeggen hun makkers, de Officieren en Soldaten, alsmede de vele vrienden, die hen geschreven hebben, hartelijk dank voor de sympathieke belangstelling hen toegedragen in hun droeve ervaring, zoowel als met betrekking tot hun terugkeer uit Europa.

Een vriendelijk „Welkom thuis".

Bandoeng heeft den Kommandants een vriendelijk „Welkom Thuis" gegeven. De Zondagbijeenkomsten waren bijzonder goed bezocht en rijk gezegend en de groote familievergadering op den d.o.v. Donderdag, waarin tevens het veertigste huwelijksfeest van onze Leiders werd gevierd — een feit, dat wij toch niet ongemerkt mochten laten voorbijgaan — was schoon van eenvoud, intiem door gezelligheid en rijk aan zegen. Bandoeng zette het beste beentje voor!

Weer op 't pad.

En nu zijn we weer op 't pad en schrijven deze aanteekeningen gedurende de lange treinreis van Bandoeng naar Soerabaja, alwaar de Kommandant zijn eersten grooten veldtocht weder zal aanvangen. Het is een reis van twaalf dagen. Daarna staat Koendoer op Sumatra op het programma, waarheen schrijver dezes den Kommandant ook hoopt te vergezellen, en Pelantoengan. Vervolgens komen Batavia en Djokja aan de beurt. Moge Gods onmisbare zegen op al deze bijzonderheden rusten.

Looft Hem met blij gezang!

Wat een flinke, levenslustige groep Kadetten hebben wij in opleiding, en wat is het hun aan te zien, dat zij gelukkig zijn in den weg, dien zij op Gods bevel insloegen. Zij hebben deze week hun eersten examendag gehad. Dat zal wel wat angstig kloppende harten gegeven hebben! Wij mogen met gerustheid zeggen, dat zij gedurende hun thans reeds verstreken opleidingstijd bevredigende vorderingen hebben gemaakt. Stafkapitein Loois, de Kweekschoolleider, is zeer verheugd met het mooie aantal boeken, door den Kommandant voor de Kweekschool-bibliotheek geschonken, en niet minder voor de tambourijns waarmede het zingen der Kadetten begeleid wordt. Indien Officieren, Soldaten en vrienden hun boekenkast eens willen nazien, of iedereen één boek voor de Kweekschool kan afstaan, zal dit zeer op prijs worden gesteld. Adresseert U dit dan maar aan het Hoofdkwartier, Departement van den Algemeen Secretaris, Javastraat 16, Bandoeng.

Een vriendelijk verzoek.

De „Leerstellingen" en „Hoe, Wat en Waarom" zijn niet meer voorradig en wachten op een herdruk. Zijn er onder onze Officieren, die deze boekjes in de Nederlandsche taal bezitten en daarvan op het oogenblik geen gebruik maken? En zoudt U die dan alstublieft niet willen afstaan voor de K. S.? Ziet U eens, wat U doen kunt? Maar met uw boek medesturen.

Weer terug.

Kommandeure Roslund en Adjudante Walo zijn thans op de groote wateren, en worden D. V. op 7 Februari te Priok verwacht. Met dezelfde boot, het goede schip de „Indrapoera" arriveert Kapiteine Broberg, een Deensch Officier, die voor dienst in Insulinde is aangewezen.

De aanstellingen van deze Officieren zullen later worden bekend gemaakt. Welkom, lieve kameraden. Moge God U opnieuw tot grooten zegen stellen.

Hoog bezoek.

Het is wel een reden tot verheugenis dat onze arbeid zich bij voortduring in de sympathieke belangstelling van zeer velen, ook uit de toonaangevende kringen, mag blijven verheugen. De Resident van Semarang bracht een bezoek aan onze Bedelaarskolonie „Boegangan", te Semarang, de Burgemeester van Soerabaja, vergezeld van Mevrouw Bussemaker, aan ons Wm. Booth Vrouwen- en Kinderziekenhuis te Soerabaja terwijl Professor Lameris te Pelantoengan op bezoek kwam.

„Uw inrichting voorziet bepaald in een groote behoefte," zeide de Resident tot Stafkapitein Brandt, den Beheerder. „Er is nu meer contact," waren de vriendelijke woorden van Soerabaja's Burgemeester, tot Majoor Stewart, de Directrice gericht. Professor Lameris was zoo vriendelijk, zijn bezoek vast te leggen door zich te laten fotografeeren, omringd door de H. H. Doctor Bervoets en Sitanala, alsook onzen Beheerder van Pelantoengan, Stafkapitein Bridson.

Hartelijke gelukwenschen.

De Stafkapiteins Meijer, van Poelau Si Tjanang verheugen zich over de geboorte van een zoon, Thomas Egbert.

Luitenants Doelah, van korps Bawen, eveneens over de geboorte van hun zoon Jeunesse, terwijl in het gezin van de Ensigns Sariman, die nog niet lang geleden een zwaar verlies leden door den dood van hun zoon, een dochtertje Roesini haar intrede heeft gedaan. Moge God de ouders zegenen bij de opvoeding van hun kinderen en de kleinen doen opgroeien tot vreugde van hun ouders en als arbeiders in den wijngaard des Heeren.

Onze zieken.

Gelukkig is Ensigne Küh weer veel in beterschap toegenomen.

Zij is ernstig ziek geweest en de typheuse koortsen hebben haar krachten gesloopt, doch zij is gelukkig thans op weg naar algeheel herstel. Wij danken God daarvoor.

Ook Kapitein Mathews, van Ambarawa, is minder wel geweest, maar de enkele weken die hij in het Rustoord te Bandoeng heeft doorgebracht, hebben hem goed gedaan. Hij is nu weer naar zijn korps teruggekeerd.

De J. L. Week.

Door den Kommandant is vastgesteld, dat de J. L. Week voor het geheele Territorie zal plaats vinden van Zondag 22 Februari tot en met Zondag 1 Maart. Alle bijeenkomsten van die bijzondere week worden gehouden met — of ten behoeve van — de jeugd.

De jaarlijksche prijsuitdeeling zal in die week worden gehouden, Jongelieden-Demonstraties, enz., terwijl Zondag 1 Maart is vastgesteld als Kandidaten-Zondag, waarin een bijzondere poging zal worden aangewend om jonge menschen, die daarvoor in aanmerking komen, op te wekken zich kandidaat te stellen voor den arbeid van ons geliefd Leger des Heils in deze landen. Moge God Zelve vele arbeiders en arbeidsters uitzenden in Zijn Wijngaard.

Muziekkorps van onze Leprozen-Kolonie „Semaroeng" bij Soerabaja.

ONZE LEIDERS WEER THUIS.

IN een vriendelijk, intiem samenzijn hebben wij Kommandant en Mevrouw Palstra in de Congreszaal welkom geheeten. En geluisterd naar wat zij ons van hun reizen naar en door Europa te vertellen hadden. Dat was veel! En interessant! In gedachten volgden wij Mevrouw Palstra naar die bijzondere vergaderingen, waar o. a. Lady Astor sprak, en Commander Eva Booth van de Vereenigde Staten, vrouwen, die zulk een veelzijdige kennis hebben en zulk een grooten invloed uitoefenen ten behoeve van hun lijdende medemenschen. De Kommandant vertelde van groote werken op maatschappelijk gebied, o. a. het „Palais de la Femme" in Parijs, met comfortabele huisvesting tegen zéér billijken prijs voor 7 à 800 werkende vrouwen. En de drijvende toevlucht op de Seine met slaap-, wasch- en eetgelegenheid voor 150 daklooze mannen. Verder over wat het Leger doet voor de duizenden werkeloozen en in de donkere achterbuurten der groote steden. Hier haalde de Kommandant het zoo juist verschenen boek „God in the Slums" aan, waarin op eminente wijze het leven en werken der Slumofficieren wordt beschreven.

Even werd ook de Conferentie van Kommandanten aangestipt, van welker beslissingen elders in dit blad melding gemaakt wordt. Bijzonder waren onze Leiders overal weer getroffen door de sterke saamhoorigheid van Heilsofficieren van alle rangen en natiën. De Kommandant eindigde met een oproep aan allen tot vernieuwde toewijding. *A. R.*

Paleis Buitenzorg.

Dat ook in dit jaar Gods zegen in ruime mate moge rusten op den arbeid van liefde van Uwe organisatie.

Mr. de Graeff.

Ambarawa. (*Kapiteins Mathews*).

Ons Kerstfeest begon met een uitdeeling van rijst, suiker, thee en koffie aan acht en dertig arme gezinnen, terwijl nog een dertigtal makkers en vrienden nableven om met elkander te zingen en God te loven, den Gever van alle goede dingen.

Op Kerstmorgen knielden in de negenuurmeeting vier kostbare zielen neer in berouw voor God, en hoewel de openluchtmeeting 's middags wegens den regen kwam te vervallen, hadden we 's avonds weer een zeer bemoedigende samenkomst.

Daags daarop vertrokken we om zeven uur, zwaarbeladen, naar Delik, en met welk een verbazing en vreugde zaten die goede menschen

(zie kolom 4)

J. L. Week

Christus voor de Jeugd.

door de Jongelieden-Secretaresse.

22 Febr. tot 1 Maart

EVENALS het Leger des Heils in andere landen, beschikken wij ook in dit Territorie, dat zich uitstrekt over Java, Sumatra en Celebes, over een aantal flinke strijdkrachten voor den Jongelieden-heilsstrijd.

Officieren en Heilssoldaten verrichten met de toewijding van al hun krachten een gezegend werk onder jonge menschen en kinderen op de hun toegewezen arbeidsvelden, zoowel in de Korpsen als in de maatschappelijke inrichtingen. Goede resultaten werden bereikt, doch zal de eeuwigheid eerst de volle waarde van getrouwen arbeid openbaren.

Op mijn reizen werd mij tot dusver menigmaal de gelegenheid geboden met voldoening te zien, hoe men zich in onze rangen met liefde en blijdschap doelbewust wijdde aan het tijdelijk welzijn der jeugd, doch ook merkte ik op, dat de zielen niet veronachtzaamd werden en dat stemde mijn hart tot dank en vreugde. Het Leger des Heils ziet zijn hooge taak in, om naast lichamelijke opvoeding ook de zielsvermogens tot ontwikkeling te brengen en acht deze alle moeite en offers waard.

Christus de Kindervriend.

Nooit kunnen ouders te vroeg hun kinderen in de armen van den Goeden Herder leggen. Voorwaar, het is een verheven, onvergetelijk oogenblik, als kleine kinderen tot Jezus gebracht en aan Zijn zorgvolle hoede worden toevertrouwd. Hij zal als de Goede Herder, Zijn teedere lammeren in goede weiden leiden en voor dreigende gevaren behoeden. Vele ouders, dit bedenkende, gaven hun kind terug in handen Desgenen, Die het hun schonk. Welk een zegen! Het is onze bede en wensch, dat nog velen dit heerlijke voorbeeld zullen volgen. Gaarne staan de Heilsofficieren ouders met raad en daad bij, met betrekking tot vragen in verband met de opvoeding der kinderen.

Jonge Strijders voor Christus.

Het Leger des Heils is de meening toegedaan, dat ook kinderen bekeerd kunnen worden, ja, moeten worden. Hoe vroeger dit geschiedt, hoe beter. God heeft recht op het jonge leven, op de beste krachten. Ja, ook kinderen kunnen mede-arbeiders worden in het Rijk Gods en hun lichtje laten schijnen tot eer van God en tot vreugde der menschen. Wij hebben hier te lande een schare Jonge Soldaten, die er wezen mogen, en ook kleine heilszangers en muzikanten, die ijverig hun best doen. Moge onze Jonge Strijderschaar bestendig voorwaarts gaan met den Grooten Veldheer aan de spits. Wie Christus reeds in de jeugd voor oogen houdt en in het hart draagt, en den Bijbel als richtsnoer voor het leven neemt, zulk een mensch behoeft niet te vreezen eenmaal een verloren leven te moeten beklagen, doch zal licht en zegen om zich heen kunnen verspreiden door de kracht van God. Is zulk een doel niet de moeite van het nastreven waard? Ja, geloof dat maar, jong mensch.

Zielenwinnaars.

„Gered zijn brengt met zich mee een verlangen om te redden". Vele mannen en vrouwen, die tegenwoordig over de wijde wereld met succes en onder grooten zegen arbeiden voor het welzijn en heil der volkeren, hebben in hun jeugdjaren Christus als hun Levensgids gekozen, eenmaal Zijn Roepstem vernomen en zich dienovereenkomstig voorbereid voor de hooge roeping van een zielenwinnaar. Nog altijd zijn er arbeiders noodig in Gods wijngaard. Hij roept nog heden tot Zijn dienst. Wie leent het oor aan deze goddelijke roepstem? Wie stelt zich nu ter beschikking van den Meester om door Hem voorbereid te worden? Is er wel een hoogeren Leermeester als Christus? Hij kan in alles voorzien. Hoor, lieve Lezers, Christus leefde, leed en stierf voor een verloren menschheid en bracht door Zijn sterven eeuwig heil voor iedereen. Zijn hangen aan het Kruishout, zegt het U niet: „Dit deed Ik voor u, wat doet gij voor Mij?" Welk een woord: Zielenwinnaar. Inzonderheid denk ik aan onze Korpskadetten op Java en Celebes, ja tot over de grenzen heen, en zou ze gaarne hierdoor willen aansporen, trouw op den ingeslagen weg verder te gaan, Christus ter eere en tot eigen nut. Ook heb ik een woord van bemoediging voor onze lieve Officieren, die zich zoo trouw wijden aan het heil en de redding onzer jeugd. God zegene al onze medearbeiders. „Een leven slechts, en dat zal ras vergaan; slechts wat voor God is gedaan, blijft bestaan". Onze leuze zal blijven:

„De Jeugd voor Christus!"

(Vervolg van Kol. 1)

te kijken, hoe wij den Kerstboom versierden, iets wat de meesten hunner nog nooit hadden gezien. Vier en vijftig menschen vereenigden zich met ons in een echte blijde samenkomst, waarin ook de vrienden van de Zending deelnamen, en nog twaalf arme gezinnen een practisch liefdeblijk ontvingen.

In den namiddag hielden wij een feest voor de Soldaten en kinderen, terwijl deze gelukkige vergaderingen den volgenden Zondag beëindigd werden door een zeer welkom bezoek van Stafkapitein Strandlund. Veel zegen werd ontvangen in de kindersamenkomst zoowel als in den Heiligingsdienst, waarin de Stafkapitein ook de beide kinderen van Br. en Zr. Bai Meo aan den Heer opdroeg. De Openluchtsamenkomst trok een groot aantal van allerlei klassen van menschen, die van begin tot einde geboeid waren. De eenvoudige en verstandige wijze, waarop de Stafkapitein des avonds sprak, bracht voor iedereen veel geestelijke hulp en zegen. *M.*

TOT DE MORGEN DAAGT . . . .

EVEN onverwacht als smartelijk trof ons de slag, toen wij hoorden „Zr. van Agteren is heengegaan". Hoewel zij reeds langen tijd ziek was, hadden wij dit toch allerminst verwacht. Nog zie ik haar aan den vooravond van haar sterven in het ziekenhuis, vroolijk en welgemoed. Hoe blij was ze ons te ontmoeten; er was in 't geheel geen ziekenhuisstemming.

En toen we haar verlieten, klonk een vroolijk „tot morgen". Ja, tot morgen. Maar hoe heel anders dan we ons voorstelden. Niet meer in dit leven. Maar we hebben de wetenschap, dat onze zuster thuis is bij onzen Vader. Met haar ging heen een vrouw, met een hart van goud, dat klopte voor haar Heiland; zij was een Christin. Zr. van Agteren, tot weerziens en rust in vrede. *B.*

Werden we op Oudejaarsdag, toen we Zr. van Agteren grafwaarts droegen bepaald bij de kortstondigheid van het leven, nog maar nauwelijks het Nieuwejaar ingetreden, stonden we wederom op den doodenakker om het reiskleed van wijlen Zr. v.d. Meijden Jr. weg te brengen. Ja, slechts het reiskleed, het brooze omhulsel, want haar ziel juichte reeds voor den troon van het Lam. Velen waren op het kerkhof aanwezig en werden bepaald bij het Woord „Er is slechts één schrede tusschen u en den dood". 's Avonds hadden we den gedenkdienst en velen der nabestaanden van onze heengegane Zuster woonden dezen bij. Adjudante Veerenhuis sprak een woord tot haar nagedachtenis en Zr. v. d. Meijden Sr., de schoonmoeder, sprak met veel liefde over haar dochter. Moge God haar man en beide jongetjes troosten. *O.*

STRIJD KREET
OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-OOST-INDIË.

Van Vreugde, die je bijblijft.

Patiënten aan 't spelevaren even buiten Semaroeng.

KERSTFEEST IN DE TROPEN.

In de Hoofdstad.

„Kolonel en Mevrouw Rawie met de Kerstdagen in ons Korps", dat beteekende voor ons iets speciaals. Mevrouw Rawie was echter, jammer genoeg, wegens ongesteldheid verhinderd, ofschoon dit eenigermate werd vergoed door het mede komen van Muzikant Jan Rawie.

Alles was dan gereed om het Feest te beginnen en vol verwachting zagen we uit naar de eerste samenkomst. Tegen zes uur was de zaal aardig bezet. We hadden een heerlijken morgen.

De Kerstboodschap al eeuwen oud, was toch weer nieuw, zang en muziek werkten mede en een heerlijke Kerstzegen was ons deel. Twee zielen gaven zich bij vernieuwing aan den Heer.

Na de samenkomst boog nog een makker zijn knieën voor Jezus. Halleluja ! !

Toen allen weg waren, begaven we ons naar het Militair Tehuis om daar alles in orde te brengen voor het Kerstmaal. Er werd gedekt voor circa vijftig personen en het moet gezegd, Adjudant Rolfs had eer van zijn werk. Aan tafel heerschte een gezellige stemming en eigenlijk te gauw was ook dit feest weer afgeloopen.

's Avonds om zes uur was de Loge reeds vol, veel zitplaatsen kwamen we tekort. Een avond om nooit te vergeten. De meisjes van het Meisjeshuis, de zangbrigade, de kinderen en niet te vergeten de Chineesche zangertjes, allen werkten mede dat toen we naar huis gingen, we konden zeggen: „Gelukkig geslaagd". Het slot van den avond, het inzegenen van Heilssoldaten, was treffend op een tijdstip als dit. Voor een stampvolle zaal legde één der makkers zijn getuigenis af. Steeds weer als er een inzegening plaats heeft, krijgt men het gevoel graag weer eens dat zelf mede te willen maken en althans op Kerstfeest. Zooiets blijft je bij.

De tweede dag was eveneens vol vreugde en dankbaarheid. De kinderbijeenkomst geleek wel een bijenkorf en Kolonel Rawie gebruikte al zijn tact en welsprekendheid om de jongeren te interesseeren. Het verhaal van T. O. M. = Tom viel er geweldig in.

Het einde van deze bijeenkomst was voor velen wel het mooiste. Cadeaux en een foto, twee tooverwoorden om ze op de plaatsen te houden. Wat een dankbare gezichten toen de kinderen huiswaarts keerden, één en al glimlach.

Nu kwam de oude stad aan de beurt, zoodat we tegen zeven uur in den avond naar Batavia gingen om daar met Adjudante Lehmann en haar Assistente Kerstfeest te vieren. Het is heerlijk te zien hoe ook de Chineesche makkers opgaan in het Kerstfeest. En wat een dankbaarheid !

Doodstil zaten ze te luisteren naar de Kerstgeschiedenis en de instemming met hetgeen ze hoorden was zóó enthousiast, dat wij ons meermalen klein gevoelden. Niet te vergeten het zangkoor onder leiding van de Luitenante . . . Een overweldigend succes voor Korps Batavia ! ! !

Ook hier leverden de meisjes van het Meisjeshuis aardigen zang en een hartelijk dankwoord verdienen zij zeker.

Alles met elkaar genomen hebben we kerstdagen gehad die we niet gauw zullen vergeten.

We danken Kolonel en Jan Rawie voor hun werk en leiding in deze dagen. God geve dat nog lang de zegeningen van dit Kerstfeest zich zullen doen gevoelen.

B.

IN DE GEVANGENIS.

Op den avond van den tweeden Kerstdag werd ook in de gevangenis te Semarang het Kerstfeest op opgewekte wijze gevierd, geleid door Stafkapitein Brandt. Door het zangkoor van de gedetineerden werden eenige Kerstliederen op verdienstelijke wijze gezongen, afgewisseld door toespraken en het vertoonen van lichtbeelden.

Na het gebruik van een versnapering werd een kort woord door Adjudant Schulz gesproken naar aanleiding van het Kerst-Evangelie, waarna de Administrateur der gevangenis, namens den Directeur, die niet aanwezig kon zijn, uit naam ook van de gedetineerden, een woord van dank sprak voor den aangenamen avond door het Leger des Heils hun bereid.

C. S.

De menschen van Boegangan getrakteerd.

Den 20sten December reeds hadden de makkers van Djatingaleh en Semarang Oost hun feest op Boegangan, daar een paar van hen overplaatsing kregen. Velen waren gekomen en met elkander zongen wij eerst een kerstlied, waarna gebeden werd. Stafkapitein Brandt las ons de Kerstboodschap voor en daarna deden de kinderen een paar mooie oefeningen. Ook 't Zangkoor van Boegangan liet zich hooren. 't Was zoo gezellig om de blijde gezichten van de kinderen te zien, die zoo nieuwsgierig waren, wat ze wel zouden krijgen.

Op het feest van de menschen van Boegangan (Kolonie voor behoeftige Inlanders) zelf, begrijpt U, dat zij flink getrakteerd zijn op koffie en extra toespijzen bij de rijst. Toen op Woensdagmiddag onverwachts de bel werd geluid, ten teeken dat de menschen bij elkaar moesten komen. Dat was me een groote verrassing, toen de Stafkapitein aan kwam en nu reeds de presentjes uitdeelde aan grooten en kleinen.

's Avonds om zeven uur was het eigenlijke feest en wat hebben allen genoten. De Kerstgeschiedenis werd voorgelezen door Ensign Dijo. Daarna moest het Zangkoor het Klokkenlied zingen. Na afloop der samenkomst kregen de kinderen nog extra presentjes. Wat was het heerlijk om ze zoo gelukkig te zien, toen ieder een stuk speelgoed kreeg.

Wij gevoelden, dat Hij in ons midden was, Die op aarde kwam om de zondaren te maken tot kinderen Gods.

P. M.

Een kakelend Kerstcadeau.

Daags voor Kerstmis waren vijftig arme Europeesche families uitgenoodigd en tegen 5 uur was de zaal met den mooi versierden Kerstboom tjokvol. Kapitein Hansen heette allen hartelijk welkom, waarna eenige liederen werden gezongen en limonade werd rondgediend. Er heerschte een zeer opgewekte stemming die het toppunt bereikte, toen vijftig manden werden uitgereikt ; elke mand was gevuld met rijst, suiker, koffie, brood, zeep, een kip ! ! en een kerst-Strijdkreet, tot een gewicht van ruim 16 kg, dus een heele last om naar huis te dragen. Onnoodig te zeggen, dat allen blijde waren.

De samenkomsten op den eersten Kerstdag werden geleid door **Majoor Beckley** en waren goed bezocht, vooral des avonds in de Loge, waar een groote Kerstdemonstratie werd gehouden, en waaraan jongens en meisjes deelnamen van de verschillende afdeelingen van het Leger te Semarang. Een keurig programma was samengesteld, dat even keurig en schitterend werd afgewerkt en geestdriftig applaus van de aanwezigen oogstte.

Tweeden Kerstdag was het Kerstfeest voor de kinderen en 's avonds voor de makkers. Wij danken God voor alles wat wij in Zijn naam mochten doen, en voor het heerlijke Kerstevangelie, dat wij nogeens mochten verkondigen.

. . . *boom.*

DANKBETUIGING.

Bij dezen bedank ik, namens mijn collega's, voor de hartelijke en vriendelijke wijze, waarop wij, als Soldaten van het N. I. leger, Kerstfeest hebben mogen vieren. Tevens betuig ik mijn dank voor de mildheid der Officieren van Het Leger des Heils en der Bandoengsche burgerij, die er zoo goed voor gezorgd hebben, ons een Kerstfeest te bereiden. Moge God U daarvoor zegenen !

Een Europeesch Soldaat.

Bandoeng.

Het is de wensch van Zijne Excellentie, den Legercommandant, dat ik hier ook Hare beste wenschen voor het juist aangevangen jaar overbreng voor Uwe organisatie, welke wensch voortspruit uit Hare groote waardeering voor het werk van Uwe organisatie in het algemeen en uit Hare erkentelijkheid voor wat zij in het bijzonder verricht voor de militairen.

De Adjudant van den Legercommandant.

Te Makassar

werden kort geleden vijftien makkers ingezegend tot Soldaat. Ook het Kerstfeest bracht veel zegen.

„Buitenstaander" schrijft ons : „Driemaal hebben mijn vrouw en ik in Indië de Kerstdagen meegemaakt en driemaal hebben wij de verzuchting geslaakt : „Waren wij nu maar in Holland, wat konden we dan heerlijk Kerstfeest vieren". Dit jaar waren wij in de gelegenheid het Kerstfeest mede te vieren in het Militair Tehuis te Makassar en wat wij hier in de tropen voor iets onmogelijks hadden gehouden, geschiedde ; wij kwamen in een echte gezellige Kerststemming, zoodat we die dagen niet eens aan den huiselijken kring in het Vaderland dachten".

Op Kerstmorgen stond om vijf uur de prachtig versierde Kerstboom met z'n tallooze flonkerende lichtjes in de zaal en terwijl buiten in de donkerte van den vroegen morgen een tropische regenbui nedergutste, klonk daarbinnen het „Stille Nacht. Heil'ge Nacht", gezongen door een groot aantal bezoekers en bracht over ons een heerlijke tevreden Kerststemming.

's Namiddags waren een tweehonderd bezoekers opgekomen om de J. L. Demonstratie te aanschouwen. Verschillende oefeningen werden gedemonstreerd en hadden een uitbundig succes.

Den volgenden dag was het Kerstfeest voor de kinderen. Een honderdtal zaten met groote verlangende oogen te kijken naar den schitterenden Kerstboom en allen waren gewapend met een glas of kom. Door de Ensigns Tichelaar, bijgestaan door een wakkere troep Heilssoldaten, werden versnaperingen uitgedeeld en de dorst van al die door het zingen droog geworden keeltjes gelescht. Toen de kinderen om ruim half negen, na eerst een geschenk te hebben ontvangen, huiswaarts keerden, was hun verlangen ten volle bevredigd en schalde hun vroolijk gelach nog luid op.

Daags daarop waren ook de kinderen uit de tangsie in grooten getale opgekomen om Kerstfeest te vieren. Door den Ensign werd op duidelijke wijze voor hen het doel van de Kindersamenkomsten uiteengezet, waarnaar aandachtig geluisterd werd. Nadat allen een mooie plaat van „Jezus in den tempel" hadden ontvangen, behoorde ook dit feest tot het verleden en restte nog alleen de Selamatan voor de Heilssoldaten en eenige anderen, die hadden medegewerkt om deze serie feesten te doen slagen. De avond werd verder gevuld met muziek, zang en voordrachten.

Met vreugde, (aldus besluit onze correspondent) kan op deze dagen worden teruggezien ; het was een heerlijk Kerstfeest voor ons allen. De vriendschapsbanden tusschen de officieren en hun soldaten is nauwer geworden en allen zijn door het wakkere voorbeeld aangespoord.

„Dank ook aan allen, die het mogelijk hebben gemaakt ons een echt Kerstfeest in de Tropen te bezorgen".

Een Zangbrigade-lid vertelt ons nog, dat de makkers van het Korps op tweeden Kerstdag liederen gingen zingen in het Hospitaal, en de zieken verrasten met enkele aardige souvenirs.

Soerabaja I.

We begonnen onze Kerstmeetings met een samenkomst voor ouden van dagen en behoeftigen, waarin we hen tracteerden en ieder met een flink gevulde Kerstmand naar huis lieten gaan.

Kort daarop volgde de groote Kinderbijeenkomst. Het is altijd weder een bekoring als een schare kinderstemmen de mooie Kerstliederen zingt, al wordt dan niet altijd even zuiver toon gehouden. Reeds te spoedig was voor de kinderen de tijd van heengaan gekomen, maar niet voordat ieder nog eens ruimschoots getracteerd was. De kinderen van de Compagniesamenkomst hadden nog het vooruitzicht op een „eigen" Kerstfeest, waarop ze wat trotsch waren.

Eersten Kerstdag om vijf uur waren velen opgekomen om in de stilte van het morgenuur nog eens te her- en te gedenken het gebeurde in Bethlehem's stal. Eenvoudig, kinderlijk vertelde Ensign Ramaker, die deze dagen leidde, ons nog eens die oude geschie denis, die toch telkenjare weer nieuw is en waarin we telkens weer iets nieuws en mooiers ontdekken. Het was een samenkomst die beantwoordde aan het verlangen: wijding.

In aansluiting daarop hadden we om tien uur de Heiligingsmeeting, waar in we niet alleen zagen op de **geboorte** van den Heiland, maar het **doel** daarvan onderzochten. En hoe hadden we dit beter kunnen doen dan aan de hand van de eigen woorden van Jezus : „Ik ben gekomen opdat zij (wij) het leven hebben en overvloed hebben". Welke schoone gedachten werden hieraan ontleend.

Des middags trok de Openlucht in den Stadstuin veel bekijks en belangstelling van de Inlandsche zijde en des avonds was de zaal gevuld voor de laatste samenkomst van dien dag. Hoewel de resultaten niet zichtbaar waren, getuigden de makkers van de groote zegeningen die dien dag hun deel waren geweest.

Den anderen morgen waren we te gast op Semaroeng waar we bij de Adjudants Uijlings met de verpleegden op de kolonie een meeting hadden.

Het groote gebeuren van dien dag was echter het Kerstfeest voor de kinderen. Vol verlangen klopten de hartjes wat die groote doozen, en die wonderlijke pakjes toch wel bevatten zouden.

Ensigne Veenendaal bepaalde de kleinen bij het groote doel van het Kerstfeest, maar de clou was natuurlijk de uitdeeling.

Na afloop verzamelden we ons in het Militair Tehuis aan den feestdisch met Adjudant en Mevrouw Hermes, de huisgenooten en de genoodigden en besloten hiermede onze Kerstfeestviering.

Bijzondere vermelding verdient nog het zingen van de Kerstliederen in het Hospitaal op Simpang onder leiding van Mevrouw Kaijadoe.

S.

Door Vriendelijkheid gewonnen.

DORA kwam thuis na haar eersten dag op de nieuwe school en wierp haar boeken op de tafel.

„Nu," zei Moeder, „hoe vind je deze school?"

„Ik houd er heelemaal niet van," zei Dora met klem. „En dat wist ik al vooruit."

„Was er geen enkel aardig meisje ?"

„Neen, ik vond er geen een aardig bij."

Moeder zuchtte. „Ik wou dat je vriendschap sloot, evenals andere meisjes doen!" zei ze zacht. „Je weet niet, wat je mist."

„Maar Moeder, als ik niet van die meisjes houd, kan ik toch geen vriendin met haar zijn. En ik wil niet van ze houden."

Zoo gingen de dagen voorbij. Dora ging alleen naar school en sloeg de anderen gade terwijl zij speelden, maar ze hield van niemand van de meisjes en speelde niet met ze.

Toen Dora op zekeren morgen opstond, voelde ze zich lang niet in orde. Ze was te ziek, om naar school te gaan. Haar Moeder maakte zich werkelijk ongerust en liet den dokter komen. Deze zei, dat het op roodvonk geleek, en dat het wel eens ernstig kon worden.

Gedurende eenigen tijd wist ze heelemaal niet, wat er om haar heen gebeurde. Toen kwam er een dag, dat ze zich wat beter gevoelde en ze in staat was, weer notitie van haar omgeving te nemen. Haar Moeder vertelde haar, hoe ziek ze geweest was. Terwijl ze met haar sprak, werd er buiten geroepen. Naar het venster loopend, riep zij naar het meisje, dat beneden stond te wachten : „Ze is vanmorgen veel beter ; dank je wel voor de belangstelling." Toen keerde zij zich naar Dora, die over deze gebeurtenis erg verwonderd was.

„Die goede Hilda," legde Moeder uit, „zij woont ginds op die boerderij. Iederen morgen komt ze hier aan 't tuinhek informeeren, hoe het met je gaat. Vind je dat niet erg vriendelijk van haar ? Ze vergeet het niet één keer."

Den volgenden morgen bracht Moeder haar een doosje, dat Hilda op een der palen van het tuinhek had neergelegd. Het bevatte grappige beesten van rozijnen en noten gemaakt, met tandenstokers voor pooten. Dora lachte, dat ze schaterde, terwijl ze de „beesten" er een voor een uitnam.

Den volgenden dag liet Hilda een brief voor haar achter, die vol stond met de beschrijving van wat de meisjes van haar klasse zoo al deden. Zoo ging het door. Iederen dag was er iets van Hilda. Soms waren het potjes marmelade, doosjes koekjes, eigengemaakte balletjes en iederen dag een brief.

Na een poosje zei de dokter, dat er geen gevaar meer was, dat een ander de ziekte zou overerven. Dus werd Hilda uitgenoodigd, om in huis te komen.

„Ik kan bijna niet wachten, tot ik weer naar school kan," riep Dora, toen Hilda weg was. „Ik verlang er naar, Hilda's lievelingsgeitje te zien en om te hooren, hoe Martha net praat als haar neefje uit de stad. Het was zoo grappig, daarover te hooren vertellen. Het is toch wel prettig, om een vriendin te hebben, hè Moeder ?"

„Laat ons elkander liefhebben, want liefde is uit God," zei Moeder zacht.

„Ja," knikte Dora, „en Hilda heeft gevraagd, of ik met haar meeging naar de Zondagsschool. Mag ik, Moeder ? Misschien zijn daar nog wel een paar aardige meisjes."

„Daar ben ik zeker van", zei Moeder.

BOEKHANDEL
LEGER DES HEILS
JAVASTRAAT 16, BANDOENG.

Christus en de Tafelronde f 4,00.
Christus langs den Indischen Heirweg f 3,40.
Op iederen weg Christus f 3,40.

Heils- en Strijdzangen, deel XIV. f 3,75.

H. W. S. Nieuw Bijbelsch Dagboekje. f 3,25.